

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

II. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

2012. DECEMBER

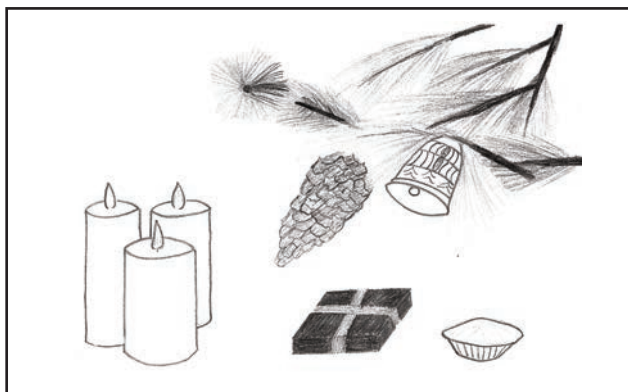
ÁRA 200 Ft

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

KARÁCSONY

Szikrát vetett téli éjen
kentaur csillagos patája,
földön suhanó jégcsizma.
Szeluszályon libben tánc,
pihék sziromlába
decemberi fehér lánc.
Kint és bent ünnepit öltött ma
minden fa,
szól a karácsony meghitt dala,
fahéjas, illatos, halk szava.
Áll a fenyőn
betlehem ragyogó csillaga,
múlt, jelen, jövő
eggyé csengő
szivárványszínű mandala.
Isteni fényét belső templomodnak
kagyló-mudra tárja,
tündököl fénylő lótusza,
dísze...virága.
Szól a mantra:
a hitért,
a reményért.
Érdemes tenni, élni:
a szépért, jóért,
az igazért! – csak azért! –

Fényt, békét és áldást néktek,
boldog, ragyogó ünnepet,
karácsonyi örömet,
önzetlen szeretetet!

SZABÓ IMRE

SZÁLLÓ HÓPIHÉK

Hópihe száll halkan zizegve, lágyan,
Gyönyörködve nézem táncaikat,
Régi emlékekre visszagondolok,
S lelkemnek e látvány szárnyakat ad.

Hópihék - sok fehér csillogó kristály,
Kitartom tenyerem, hogy sok hulljon bele,
Várom, hogy megteljen hóval a markom,
De elolvad kristályszerkezetete.

A kis pihe bizony nem sokáig él,
Sajnálom, hogy mily rövid életű;
Hamar eltűnik, kis vízcseppet hagyva,
E pillanatra is mily gyönyörű!

Akkor is hópihék szálltak fejünkre,
S mint mikulássüveg díszlett rajta–
Mi csak szaladtunk, kacagva, vígan,
S olykor lecsúszott fejünkről a „sapka”

Víg hócsaták folytak nálunk telente,
Akkor ott gyerekek sokan voltunk;
S olyan jó volt hevülten, pirosan
Kergetni egymást, és havat szórunk.

Kis Unokám is úgy örül a hónap,
Belőle nagy hókunyhókat épít,
Hogy ketten is jól beleférhessenek,
S ezt ötletekkel egyre csak szépít.

Kár, hogy olyan szeszélyes most a tél,
Hogy a nagy kunyhó nem sokáig áll.
De, ha a hó ismét bőven esik,
Kis Unokám mindjárt hókunyhót csinál.

Vernyik Anett
Bolyai János Általános Iskola
Érd

DARÓCI ATTILA**ÉRZEM**

Érzem, életem a halál marka szorítja.
 Érzem, létem részeg sorsa felé taszítja.
 Fényajtó nyílik, min majd ha belépek,
 Kiteljesedik.
 Kifordított aurám árad szét, s penészedik.
 Majd új életember születik.

LÉGRONTÁS

Mikor a hajnal ébred,
 S jött az első lélegzet,
 Kibújsz a fekete földből,
 Mit halmokká túrsz.

Kihajt életed, és sorvad,
 Pereg és olvad.
 Lehull életed utolsó morzsája,
 Mérgez a lég aromája.

SÖTÉT AZ ÉJSZAKA

Sötét az éjszaka.
 Lelkem még sötétebb.
 Belemarkol agyamba az éjjel végtelensége, s
 szétszórja mindenem.
 Életem zakatol a mindenségben, világom szétesik
 a fekete tejben, s oldódik.
 Szétterül az égben kéjesen nyújtózó létem.
 Rohadó periódus száll az éjfélnben, szálkás
 léptekkel kócolja gondolatom a csillaglét drámai
 hiánya.
 Szakadt fátyolként libbenek ki a kozmosz
 lényébe, mely könnyedén lobogtat.
 Leszakadnak a cafatok, s arccal a porba hullok.
 Mert ledobott hátáról az égbolt.
 Mert magánya hanyagul kutatja fényem értelmét,
 s csak sötétségre lel bennem.
 Mert retteg világomtól, mit körbefon, de tudja,
 mivé kéne lennem.

GYŐRI ZOLTÁN**HOL VAGY?**

Emlékszem, tegnap még fogtad a kezem,
 És beszélgettünk egymással.
 Szemünk csodás fényét néztük,
 És remegő ajkad az ajkamhoz ért.

Aztán elindult egy vonat,
 Amely elvitt tőled messze.
 Nem látlak, még az ablakon sem,
 Pedig kinézve arcodat láttam.

Hol vagy? Nem értem.
 Talán a féltékeny csillagok takartak el?
 Vagy a szerelem falai összedőltek?
 Hol vagy?... Hol vagy? Elöttem?

Lehet, hogy itt állsz, de nem veszek észre!
 Kereslek, de köd hullt szememre.
 Lehet, hogy emlékedet is ellepi a Föld,
 Szívem szólít: Emléked meg ne öld!

Gitárom húrjai érted szólnak,
 Képeid a falról téged idéznek,
 Lelkemben hangjaid hallom.
 Hol vagy? Csak az ürességet látom.

Ugye, nem hagysz itt? Nem tudok így élni!
 Ha elhagysz, nem tudok a szerelemben hinni!
 Érzem, még megpillantom szemed,
 És a homály eltűnik sebesen.

Szavaid mindig tápláltak,
 Ez adott nekem hitet.
 Szerelmed a mennyekbe vitt:
 Hol vagy? ... Hol vagy? ... Ugye itt?

Nem tudom megállítani a vonatot
 Bárhogya is szeretném.
 Nincs semmi erőm,
 A bánat a pokolba a kísérőm.

Egyszer azt mondtad:
 Együtt megyünk majd az örömök felé,
 Amit úgy vélek, nem találtál;
 Szívem zuhan lefelé...

[„Nagyon régen volt...”]

GRÓF MÁRIA

GYERTYALÁNG NOVEMBER ELSEJÉN

Pislákoló kis gyertyaláng,
Nagyon sokan réznek ma rád,
De szemünk a múltba réved.
Előjönnek az emlékek.

Réges-rég élt ősök képe
Tűnik szemeink elébe.
Ők elmentek, mi még várjuk,
Mikor megyünk majd utánuk.

Még élünk, és reméljük ma,
Ránk is emlékeznek néha.
Meggyújtanak egy kis gyertyát,
Fénylik örök világosság.

TEMESI ÉVA

KI ISMER ENGEM?

Én odaadom nektek a lelkem.
Tessék, tessék, szabad a vásár:
boncoljátok ezer darabra.
Láttok már engem?

Én odaadom nektek a lelkem,
meztelenül, hazugság nélkül.
Látjátok már, hogy ki vagyok én?
Így leplezetlen.

Én odaadom nektek a lelkem.
Eldobva a mosolyok láncát,
és elhullatva a könnyeket.
Ugye más lettem?

Én odaadom nektek a lelkem.
Nem játszom mást, mint aki vagyok.
Tessék, tessék, szabad bemenni,
ha ismeretlen.

Én odaadom nektek a lelkem.
Mégsincs ember, ki belelátna.
Hiába mondom, kérem, kérdelem:
Ki ismer engem?

KARÁCSONY ISTVÁN

SZILVESZTER

Gyűrött naptár sárgult lapján
fordít az év öreg keze,
míg merengek a múlt
délibábos szövetnekén.
Az ünnepi kavalkádon átzakatoló
mesevonat felém pöfögi
a fenyőfa csillagszórós-balzsamos áhítatát.
Az utcán néhány sárga lampion bólogat.
Csiricsaré álarcon
könnynek maszkírozott
színes vonalakat húznak
az elmúlásig táncoló pelyhek.
Zsalus ablak mögül kiszökő csóva,
magával rántja egy hangszer
– tört kacajon átzengő –
fals akkordját.
Évtizedeimből fércelt tokba csúsztatom
fakuló emlékképeimet,
de fennakadnak néhány sístergős pillanat
borzongós szilánkján.
Az Újévet még vékony időhártya választja el.
máris elpattan,
reménypoharammal
hozzáértem.
Simogatom a vágymat pólyáiba takart újszülöttet,
s kérdelem, hogy milyen ajándékot
vagy selyembe bújtatott átkok
tárházát hozza el.
.....
Ne méllázva pezsgőzz!
Ha imbolyogsz is
e petárdás éjszakán
hamvas leheleteden túl, nézz az égre!
A Göncölszekér rúdját
hosszabbítsd a végtelenbe,
az mutatja utadat
segítő Istenedhez!

Szepesi János alkotásai

KÓSA MÁRTA**TÉLI VARÁZS**

Úgy tör ránk
 mintha sosem lett volna tél
 jeges furulyán
 vacogó nótát fú a szél
 fel
 s alá száguld
 majd forog
 vérszirmokkal
 dobja meg
 a párás
 homályos ablakot
 még süt a nap
 de
 kertemben már
 semmi sem a régi
 egy éj
 s minden megfagyott
 lehullott fakó virágok
 eltüntették a nyári illatot
 mindenhol
 jég és hó
 pattog a tűz
 bolyong a gyertya lángja
 forró teával várlak
 készül a nagy varázslat
 kívül hideg világ
 fojtó tűz legbelül
 kályhámon
 édes
 alma sül
 míg csókot dobok
 a perzselő
 hamvában is szerelmet
 sejtető
 száz sugarú
 kései nyárnak.

Szepesi János alkotása

PÁLFI ÁGNES**AKI VALAHOL VAGY**

Milyen sima a padló!
 Hálásan súrlódom a porhoz,
 vagy ahhoz, ami épp ott van.

Szavakat lélegzem, s a nemlét
 gombjait gyorsan kioldom
 egy szaftos pelenkacserére.
 Csak gyorsan,
 be akarom még vakolni a réseket, s
 fel akarok végre állni, de

látom, hogy öreg vagyok:
 egy kicsit megnyugszom.

Gyengén végzem hát egy
 burokból. Nem jövök vissza, míg
 körmöd alól nem piszkálsz újra elő.

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN**TÉL ELLEN DOHOGÓ**

Grízfehért libeg, vibrál,
 nyomaszt, mint egy rút álom,
 hideg, fagyos ridegségét
 télen-nyáron utálom.
 Nem hiszek a szépségében,
 jósága sincs egy csepp sem,
 ne várja hát senki tőlem,
 hogy az ilyet szeressem.
 Fölösleges, szükséges rossz,
 a természet hibája,
 nem egyetlen, mit az ember
 egész másképp csinálna.
 Ember, állat, fű, fa, bokor
 nyögi a bösz haragját,
 falfehér lesz még a föld is,
 ha a szemem havat lát,
 Nincs rá szükség, hisz délen is
 jól megvannak nélküle!
 Azt kívánom tiszta szívből:
 Fagyjon le a tél füle!

KREISCHER KORNÉLIA**MIKULÁS-EMLÉKEK**

Piros ruhás Mikulás kászálódik taxiból.
Nyilván rendelésre érkezik.
Míg nézem őt, felidéződnek
gyermekkorom Télapói, Mikulásai,
akik mások voltak, mint ez itt.

December hatodikára mindig hó esett.
Remegve vártuk az estét, mi, gyerekek.
Jön-e a Télapó, krampuszok lesznek-e?
Eszünkbe jutott múlt napok csínytevése,
Vajon azokat tudja-e a Mikulás?
kell-e majd mindent elmondani, lesz pirulás?
És a jutalom ajándék lesz vagy virgács?

Minden kinti neszre összerezzentünk.
Egyszer csak virgács verte az ablakot.
A kisgyerekek pityeregni kezdtek,
öleltük egymást, lázasan remegtünk...
legott minden bátorságunk elhagyott...
Tárult az ajtó, ott állt a küszöbön
az óriásnak tűnő Mikulás.
Jóságos arcán nyugtató mosoly.
Mellette piros szarvú krampusz toporgott.
Kezében virgáccsal intett felénk.
"Jók voltatok, gyerekek, valamennyien?
hangzott a kérdés, majd nagy sokára
kórusban mondtuk, nagyon halkán: "igen".

"Ki verekedett, ki volt szófogadatlan?
Iskolában kaptatok-e rossz jegyet?"
Mi hallgattunk szemlesütve, arcunk pirult,
ígértük, többet nem teszünk semmi ilyet,
jók leszünk. Mindenikünk tett ígéretet.
Hittük is szent, mély meggyőződéssel, s vártuk
kíváncsian, milyen ajándék érkezett?

"Ki tud versecskét mondani? Ki énekel nekem?"
szólt kedvesen a Mikulás, és megkönnyebbültünk.
Bátortalanul suttogtuk a verset, dalocskát.
s illedelmesen, megilletődve visszaültünk.

Az ajándékért mindenki maga ment oda.
Álltunk szemlesütve a simogatás alatt,
aztán a Télapó intő szavakkal indult.
Belőlünk mély, felszabadult lélegzet szakadt.
Meghatottan üldögéltünk még egy kicsit,
aztán felszabadultan, hangosan, nevetve,
beszélgetve bontottuk az ajándékokat.

MÁJER JÓZSEF**TÉL A VÖLGYBEN**

Néma a téli táj.
A Nap végig sétál a hosszú hegygerincen,
le-lenéz a völgybe,
sápadt fénye csillan a patak vizében.

Nem sokat lát.
Apró házak ülnek a hegy tövében.
Az út néptelen,
csendben kíséri a patakot a dermesztő télben.

Kémények füstölögnek,
mint aszott aggastyán tömött pipája,
mikor meg-megszívja,
s karikákat ereget fogatlan szája.

A füst árulkodik:
a völgy lélegzik, nem hibernálódott,
csak látszólagos,
hogy a vastag hó alatt az élet megfagyott.

A Nap megy tovább,
a hegyek mögé bújik vörös korongja,
beszökik a völgybe az est
s a fagyos, csillagos, téli éjszaka.

Pálvölgyi Margit alkotása

GYŐRI GÁBOR

HALLOD?

Hangod mesterséges éter monoton zengi,
Hiába kérdek Felőled, nem felel senki.
- Csendes csalódás, újabb nappalt várni,
Öt hangom Egyért – szeretném elcserélni.

Életem mozdonyi vakvágányra húznak,
Vezetóm Te legyél! – évek óta várlak.
Csillagod tükrét merev szemem nézi,
Öt arcom Egyért – szeretném elcserélni.

Hamvas-naiv életed sorsakarta perce,
Fiatal nimfa-alakod más karjába tette.
Érett tudatod, szívedet bátyaként védi,
Öt testem Egyért – szeretném elcserélni.

Nem érzem akarod-é, de tudnod kell,
A magányos távollét hideg karja ölel.
Vágyakozó vágyam vágya: Veled lenni,
Öt lelkem Egyért – szeretném elcserélni.

Megrendelt szerepem monológját mondod,
Darabom: egy kettős, velem együtt írod.
Előadást úgysem ér meg, bár van, ki kíváncsi,
Öt életem Egyért – szeretném elcserélni.

Be vagyok zárva, lelked foglya vagyok,
Szabadulni? Nem! – inkább rab maradok:
Börtönöm strázsáját mindörökké élvezni,
Öt szerelmem Egyért – szeretném elcserélni.

Borús éjszakák és sötétlő nappalok
Reményt keltenek: ma talán meghalok.
Szenvedések vígjátéka: Nélküled élni,
Öt embert – Egyért szeretnék elcserélni.

„- HALLOD?”

Pálvölgyi Margit alkotásai

PETRIK ISTVÁN

ÁLMOK

Alszik a félelem.
Talán nem rólam álmodik.
Az én álmaimban
nyugalom kívánczik.
Egy Valahol-világ,
ahol sosincs küzdelem,
ahol áldott kincset ér
a létező jelen.
Kéklő hegyvidék.
Az erdő zöld pokol.
Áldott emberek
élnek valahol.
Égig érő fák
a völgyek rejtekén.
Egy boldogság-sziget
a déli féltekén.
Alszik a magány.
Társról álmodik.
Üresnek hitt ágyban
betakar valakit.

RINYAI LÁSZLÓ

KÉT CSILLAG

A sivár félhomályban
legezőszerű csattanással
csukódnak össze az ablakok.
Halkan permetez az eső.
Lobog a tűz,
csurog a víz,
bíborszínű köd a fákon.
Csendes az éj.
Fuvolázó tükrök,
Gitárok és oboák
a messzi csendben.
Karcsú hegycsúcson ülve
oly nehéz
választani két csillag között.

HABOS LÁSZLÓ**KARÁCSONYNAK ÉJJELÉN**

Fények gyúltak az éjben,
 a dermesztő sötétségben
 tucatnyi mécses ég
 a hófödte temetőben,
 hova elmerészkedtem
 szentnek mondott karácsonynak éjjelén.

Lépkedek bátran, árnyékom követ,
 s anyámnak márványkövel
 fedett díszes sírhelyén
 kóbor macska hagyta lábnyomát,
 hol lezuhant mélyen lehajtott fejemre
 mennyből a békesség.

Hópelyhek szállnak enyhe szélben,
 s a felhő mögé bújt holdat nézem.
 Sírnék, hangosan zokognék, de
 hangomat nem hallom.
 - Ó, tétován szárnyaló angyalok,
 hozzatok az Istentől fényességet!

Oly békés a sötétbe veszett sok hant,
 a fagy tépi, szaggatja arcomat,
 a mécsesek fényei rég kihunytak,
 sajog imára font kezem fájdalmasan,
 s mögöttem a hósapkás fejfák alatt
 békében nyugodnak az elhunytak.

S várják velem a vakító fényt,
 mit nem óhajt árasztani a sötétbe veszett ég.
 Ugyan a város felett egy csillag ragyog,
 s anya lett a hosszan vajúdott lány.
 Kisdéd született a városszéli vályogházban
 e szentnek mondott karácsony hajnalon.

Szepesi János alkotásai

MAGYAR ANDRÁS**ÚGY SZERETNÉM**

Úgy szeretném látni azt a régi házat,
 mely emlékeimben már csupán csak vázlat!
 S ahogy bennem él e régi emlék, s lázad,
 érzem, minden álom, látomás, káprázat.

Itt rejtőztünk el, hogy ne érjenek tetten.
 Emlékszel, itt lettünk egymáséi ketten?
 Milyen jó volt, mikor rémülten, ijedten,
 meztelen testemmel tehozzád siettem.

Blúzodat kibontva, ruhádat levettem,
 s oly boldog voltam, hogy teveled lehettem.
 Arcomat kebledbe s öledbe tettem.
 Vajon most kit ölelsz karoddal helyettem?

Úgy szeretném látni azt a régi házat,
 mely emlékeimben már csupán csak vázlat!
 S ahogy bennem él e régi emlék, s lázad,
 érzem, minden álom, látomás, káprázat.

MÓCZÁR CSABA**TÉLI ÉLET**

Téli estéken hazaérni, jaj, de jó!
 Mikor úgy ropog a Fehér hó,
 Mint a frissen mosott, puha takaró.
 Minden csontom érzi a hideget,
 Ilyenkor tán még a hóember is didereg.
 Megérkeztem, itt a ház, az ablakból köszönt ezemyi jégvirág,
 Édesanyám várt már rám, megcsinálta vacsorám.
 A tea a fazékból máris a bögrémbe költözött,
 És a hidegnek tiszteletére a kenyér is bundába öltözött.
 Jójúzen megeszem, a maradékot elteszem.
 Nincsen mára semmi dolgom, a lámpákat is mind eloltom.
 Most fekszem a szobámban csendesen,
 és rád gondolok, kedvesem!

KOVÁCS GÁBOR

SZÜLETÉSNAPODRA

Álmomban tegnap, egy szép helyen jártam,
Egy kis szigeten voltam, és a magasba vágytam.

Egy üveghegy csúcsára repültem veled,
És közben szép Hercegnőm, fogtam két kezéd.

Onnan néztünk le eme nagyvilágra,
És láttuk, hogy van hit, szeretet minden kicsi házban.

Kinyitottam szívem, és elmondtam Tenéked,
Hogy könnyes mosoly fátyolában újjászületnék veled.

Belenéztem két szemedbe, abba a barna tündöklő szempárba,
És ott időztem, míg akartam, karod ölelésének mámorában.

Túl, az üveghegyen is túl, Meseország szigetén,
Ott, hol Isten is köztünk jár, ott szeretnék veled élni, Én.

Pálvölgyi Margit alkotásai

HÓVÁRI ZOLTÁN

UGYE SZÓLSZ

Ugye szólsz!?
Ha kitárt szívemre kitárt szívvel
már nem felelhetsz.
Ugye szólsz!?
Ha hangom tompábban
töri át a csendet.
Ha szerelmed szerelmentől
csak szenved.
Ugye szólsz!?
Ha menjek.

TARNÓCZINÉ BARABÁS IRÉN

ESTI NYUGALOM

Százszorszépek nyíltak
mint kerek, kék szemek,
de az ég ónszínű lett
a hársfasor felett.

Kis pengeélen
az ég peremén
még kibukott
az elcsigázott esti fény.
Emberek lépkedtek haza
be nem teljesült
álmaikhoz.

A csend törekeny volt,
mint a bizalom.

Szám elé tett ujjaimtól
megálltak a szavak,
de belehasított a
vonat füttye.

Felnéztem:

egy madár felettem
kitárt szárnyakkal
lebegett,

hiába bűvöltem,
rám ügyet sem vetett.

Apró tappancsokon
felém osont az éjszaka,
csendben éledni kezdett
az égbolt milliárd
csillaga.

FAZEKAS MAJOR GIZELLA

NEHÉZ IDŐ

Erős szellőkések tépázzák a fákat,
Többféle fafajták tündértáncot járnak.
Csak a fenyőfa áll délcegen, nyújtózva,
Míntha laskanyújtót nyelt vón zsenge korba.

Törzséből nem enged, hisz ő ősi fajta,
Kárpátokban sarjadt, ott él az ősanja.
Dacosan mered fel mind a magas égig,
A törzse nem hajlik, inkább kettétörik.

Önvédelme erős, szilárd, szívós, konok,
Próbál ellent állni a jövőbe nézve,
Mint a haza, nemzet, nyelvét gyakorolva,
Életben maradni, gyökerét megvédeni,
Isten kegyelméből örökké élni!

BOZÓ PATRIK**ÉLET(JÁTSZÓ)TÉR**

„Akarsz e játszani, mindent, mi élet,
Havas telet, és hosszú-hosszú őszt...”
Kosztolányi

Játszunk igen – hiányod zokog –
Én egyedül játszom itt
Ti valahol együtt játszotok
Én fáradtan építék eszmevárakat
fázva járom az éji gyárat
Száz vers kezemben már szakad
Míg ti együtt játszotok boldogat...

NAGY SÁNDOR**VÁNDOR**

Barangoltam járatlan tájakon,
Szűk ösvényeken, széles utakon,
Nem tudtam, melyik az én utam,
Hegyekbe ütköztem unos-untalan.
Rátaláltam arra az ösvényre,
Mely a boldogsághoz vezet örökre,
Találtam egy hű feleséget,
Megtaláltam benne a jót s szépet.
Tudom, veled boldog leszek,
Nem állnak utunkba hegyek,
Szerellemmel, hűséggel
Leküzdjük a keserűséget.
Rád gondolok, szívem repes,
Maradj mindig velem, kedves.
Megtaláltalak,
Senkinek nem adlak.

TILINGERNÉ GERLEI ILONA**UTAZÁS**

Az Alföldre utazom,
s első utam a Tiszához vezet,
ahol egykor Petőfi mélézött,
és írt csodás verset.

A Tisza most csendes és szelíd,
nem úgy, mint rég, gátat romboló,
A táj szépsége lenyűgöz,
víg fiatalok szaladnak a parton,
tán az idő is ily rohanó?

Tervezem a jövőt, kezembe tartom
a jelen minden szépét,
s a múlt öröksége ott dobog
szívemben.

HORVÁTH ISTVÁN**NEM MINDEGY...**

Nem mindegy az, hogy az évek telnek, avagy múlnak.
A feledés mély ködébe hullnak,
Vagy csillagként fénylenek az égen,
Beragyogva múltat és jövőt...

Elfolyik kezed közt a rád bízott idő,
Vagy mikor éveid méred, Őt tetten éred, s
Meglátod-e bennük, Isten mit hozott elő?
Boldog vagy, ha terve benned mind valóra válik.

Szepesi János alkotásai

ILKA ERZSÉBET**KÖSZÖNÖM**

Hálakönnnyeket ejtek,
hogy a gyermeked lehetek.
Köszönöm, hogy lehetőséget adtál,
s életre hívtál.
Köszönöm, hogy választhattalak,
s lelkeink egymásra találtak.
Köszönöm, hogy általatok
e világban vagyok...

Köszönöm, URAM, hogy
földi gyermeked lehetek:
kérek, segíts, hogy
fel is nőhessek,
s felnőttként lehessek
örök gyermeked.

Egy tudatos érzés

A szívemben örökre a neved belevésve,
Nálad az én szívem, örökre le van téve.
Magadhoz láncoltál, és rajtam lesz a lakat,
Mert hidd el, kincsem, amíg élek, ez örökre így marad.

Nekem csak te vagy a fontos, hogy boldog legyél velem,
Hogy őszintén nevessem, és örökre fogjad a kezem.
Te vagy az a lány, ki szeret engem, megbecsül,
Ha veled vagyok, életem, minden rossz gondolatom elrepül.

A mosolyod, a csókid mindig erőt ad egy új naphoz,
És szerelmesen állok én minden egyes holnaphoz.
A percek, mik eltelnének, nélküled színtelenek,
Ameddig élek, kérlek, maradjál meg énnekem.

AMIR 14 éves
Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola
Százhalombatta

Elveszve

Zöld lombsátor övezi környezetem,
A fenyő illatával levegőt veszem.
Előttem a zöldek felett lemenő nap,
Mögöttem a hold csillogó fénybe csap.

Lassan telő idő kell ahhoz,
Hogy csillagok cseréljék a napot.
Fekete vászon az éjjel,
Rajta ezernyi apró fényel.

Középuött a sarló alakú hold,
Vonyítva néma csendbe, kivágott ruhákat hord.
Sétálok az éjjelt, sétálok a nappalt,
De közben olvadok, mint narancsízű fagyalt.

Túracipóm sehol sem találom,
A táskám is ledobtam immáron.
Egyedül a kabátom bírja még,
De szerintem ez már nem elég.

Kifulladásra ülök egy fatönkön.
Civilizáció? Istenem, köszönöm!
Utolsó csepp harmatos vízzel
Indulok a városba megfáradt lélekkel.

Emily C.
Bolyai János Általános Iskola
Érd

Laci, az egerek megmentője

Vízimalmuk szomszédságában élő Molnáréknak három fiuk volt. A legkisebb fiút Lacinak hívták, akiről az a hír járta a faluban, hogy érti az állatok nyelvét. Egy hideg, téli reggelen a konyhában üldögélt. Szokás szerint mézes, citromos tea és rántotta készült reggelire. A tea illata már érződött a levegőben, Laci alig várta, hogy belekortyolhasson. Kifelé kukucskált az ablakon, és látta, hogy szállingózik a hó odakinn.

- De jó meleg van idebenn, és milyen éhes vagyok! - gondolta magában. Hamarosan megkapta a várva várt reggelit, közben a karácsonyi kalendáriumra pillantott. Örömmel fordult Molnár mama felé, aki a tűzhely körül tüsténkedett:

- Anyuka, holnap karácsony! Lesz mákos bejgli?
- Persze kincsem, már ki is sült! - mondta anyuka, és megsimogatta Lackó buksiját.

Csendben eszegettek, amikor is hirtelen a plafonon megmozdult a csillár. Ide-oda himbálózott, pörgött - forgott, csörgött - zörgött. Anya és fia összereztek. Meglepődve figyelték, hogy mi történik odafenn.

- Mi lehet ez? - kérdezte Laci ijedten.

Ekkor egy széles rés keletkezett a csillár foglalatja és a plafon között, majd két kicsi tappancs kapálódzott kifelé, és egy egérke feje bukkant elő.

- Nézd, anyuka, egy kisegér! - nevetett Laci.

Molnár mama viszont egyáltalán nem találta ezt a dolgot ennyire mulatságosnak. Hozta is a seprűt, nagy sebbel-lobbal, de az egérke megérezhette a veszélyt, mivel gyorsan eliszkolt. A csillár pedig nem mozgott tovább, egyenesen lógott lefelé, mintha mi sem történt volna.

- Ezek a piszkok befészkeltek magukat a padlásra! Megyek, elkapom a farkincájukat! Szólj, apádnak, jöjjön segíteni! - dühöngött Molnár mama.

- Anyuka, várj! Engedd, hogy én oldjam meg a dolgot. Rögtön jövök, addig ne csinálj semmit! - szaladt Laci a fiókhöz, ahol a malom kulcsa hevert.

- Kisfiam, hová mész, várj! - szólt fia után Molnár mama, de hiába.

Laci fogta a kulcsot, magára kapta bundás kabátját, felhúzta kedvenc csizmáját, és futott le az utca végére. Ott átnyargalt az öreg hídon, ami a malomhoz vezetett. Amint megérkezett, belépett az ajtón, körbenézett, és elkiáltotta magát:

- Egér Ernő, merre vagy? Kérlek, gyere elő, segítened kell!

- Itt vagyok, a sarokban. Örülök, hogy látlak! Mi a baj? - kérdezte a pöttöm egérke.

- El kell jönnöd hozzánk, Ernő, a rokonaid beköltöztek a padlásunkra.

- Miféle rokonaim? - értetlenkedett az egér.

- Hogy mifélék, hát olyan a képük, mint a tiéd!

- Értem már, biztosan Elemérék, nekik születtek idén kicsinyeik - válaszolta Ernő.

- Hogyan tudnánk elcsalni Elemért és családját ide?

- Van nálatok otthon sajt? - kérdezte csillogó szemekkel az egérke.

- Van sajt és mákos bejgli is!

- Akkor mehetünk! - pattant fel Egér Ernő.

Elindultak ketten Laciék háza felé. Kis idő múlva Ernő elfáradt, így a fiú zsebében folytatta az utat. Amint az udvarra értek, Kormi, az éjfékete kutyus futott elébük. Sűrű vakkantások közepette így köszöntötte kis gazdáját:

- Mit rejtegetsz... váúúúú... a zsebedben?

- Te mindent kiszimatolsz, kutyuskám! Mindjárt megtudod! Úgy látom, most nincs itthon senki, úgyhogy állj őrt az ajtóban, és jelezz, ha jön valaki – mondta a kisfiú, majd Ernő a vállára kucorodott, és így siettek befelé a kamrába, ahol egyből Molnár mama mákos süteményének édes, fűszeres illata csapta meg az orrukát.

- Hú, ezt meg kell kóstolnunk! - tört le egy darabot a sütiből Laci, de ahogy a szájához emelte a falatot, félúton megállt a keze. - Mi történik, csoda, varázslat?! Szaladgálnak az asztalon a mákszemek kifelé a bejgliből. Ilyet sem láttam még soha!

- Ezek csak hangyák – nevetett Egér Ernő-, megzavartad őket a lakmározásban!

- Ha... hangyák?- hajolt közelebb Laci az asztalhoz, és valóban, sok apró hangya szedte lábait, egy-egy morzsát cipelve.

- Allj! - rivallt rájuk. - Széthordjátok az ünnepi kalácsot! - Édesanyád süti a legfinomabb bejglit a világon, ne bánts minket! – harsogták a hangyák egyszerre.

- Jól van, elengedlek titeket, de ígérjétek meg, hogy kivonultok az udvarra, és ide többé nem teszitek be a lábukat. Cserébe mindig gondoskodom róla, hogy éhen ne maradjatok. Sőt holnap az ünnepi vacsorából is kaptok, ha segítetek nekem.

- Rendben, mit kellene tennünk? – kérdezte az egyik dolgos hangya.

- Itt egy jókora szelet sajt, ezt szórjátok szét a vízimalom felé vezető úton. Ez lesz a csali a padláson tanyázó egegeknek! Mindenki vegyen egy darabot a sajtból, igyekezzetek!

- Minden úgy lesz, ahogy kérted, de várjuk ám a jussunkat a karácsonyi vacsorából! – bólogattak serényen a hangyák, és katonás sorba rendeződve munkához láttak. Közben az udvar felől Kormi éles vonyítása, ugatása halatszott.

- Jön valaki – suttogta Lackó –, siess Ernő, fel a padlásra! Vezesd az egereket a sajtból kirakott úton a malomhoz.

- Bízhatok bennem! – kapaszkodott felfelé a rozoga létrán Ernő, ami a kamrából indult a padlásra.

Épp időben, mert Molnár mama érkezett haza, és rögtön elkezdett kérdezősködni:

- Sikertél a betolakodókkal elbánni a padláson, kisfiam?

- Igen, megkértem az egyik rokonukat, hogy beszéljen velük. Mondja el, hogy jobb helyük lesz máshol... ó, már látom is! Tessék csak kinézni az ablakon, anyuka!

Molnár mama tátott szájjal figyelte az ablakból az eseményeket, az egérek lassan meneteltek keresztül az udvaron. Ki a kapun, aztán eltűntek a kerítés mögött.

- Ezt hogy csináltad, édes fiam! – csapta össze a tenyerét a csodálkozástól Molnár mama.

- Átköltöztettem szürke barátaimat a malomba, hadd húzzák meg ott magukat télire, ilyen egyszerű.

- Mit műveltél, fiam! Nem akarok a liszt közelében egy egeret sem látni! – mérgeződött Molnár mama.

- De hát ki segítsen rajtuk? Megfagnak odakinn!

- Majd a Jóisten megsegíti őket! - zárta le a vitát a fiú édesanyja.

- A Jóisten... tudom már! - gondolkodott fennhangon Lackó.

Másnap, karácsony szentestéjén Laci elrohant a malomba. Ott aztán egy kosárába telerelgette Ernőt társai-val együtt, és így szólt:

- Pszt, csak halkan, indulunk az éjféli misére!

Mikor éjfél ütött az óra, Molnárék vidáman mentek befelé a templomba. Két csodaszép karácsonyfa fogadta a családot. Ámulattal nézték, és helyet foglaltak. Egyedül Laci ácsorgott kosárral a kezében egy darabig, majd egyenesen a tisztelendő atya felé vette az irányt. Odalépett a paphoz, és halkan a következőket súgta a fülébe:

- A kosár tartalmát a Jóisten gondjaira bízom.

A pap elmosolyodott, átvette tőle a csomagot, majd az egyik karácsonyfa alá tette. Elkezdődött a mise. Laci a szomszédék kislánya mellett ült a padban, aki egyszer csak elkezdett kuncogni, és puszikat küldözgetett, intgetett a karácsonyfa felé. Lackó is odanézett, és mit látott, az egérek szépen másztak kifelé, egyenként a kosárból, és bújtak be a hatalmas templom szószéke alatt tátongó lyukba. A felnőttek persze ebből mit sem vettek észre. A kisfiú boldog volt, mert tudta, hogy barátai végre jó helyre kerültek.

Szabó Krisztina

Százhalombatta

Bányai Réka

Bolyai János Általános Iskola

Érd

Vernyik Orsolya

Bolyai János Általános Iskola

Érd

Rémálomképek (részlet)

2012.04.18., 11:41

Bea épp alapos műgonddal gyűr egy darabka üres papírt galacsinná, hogy aztán egy jól irányzott dobással megtalálja a két paddal előtte ülő Fruzsit. Ma éjjel megint az a szörnyű, visszatérő rémálma volt, ami már hónapok óta kísérti, de mostanra teljesen megfélemedezett a fekete párdúcra meg a magas férfiről, és csak azon jár az esze, hogyan dobhatná fel egy kicsit az unalmas földrajzóját. Ha Bea tudná, hogy két óra és negyvenhét perc múlva életét fogja veszteni, valószínűleg esze ágában sem lenne ilyet csinálni, valami sokkal fontosabbat tennie. Hogy mit, azt pontosan nem tudhatjuk, mert a halál ténye olyan mértékben tudja összezavarni az emberek józan eszét, és olyan tettekre sarkallhatja őket, amelyek néha homlok-egyenest ellenkeznek az elveikkel...de mivel nem tudja, csak gyüri tovább a kockás lapot, amit füzetéből tépett ki pár percre. Az embernek fogalma sem lehet róla, mikor hal meg, ettől a kiszámíthatatlanságtól olyan felfoghatatlanul ijesztő és szép az élet egyszere.

A papírt egy határozott karlendítéssel elhajítja, a kis golyó hangtalanul pattan le Fruzszi fejéről, és ez Bea életének legutolsó sikerélménye.

2012.04.18., 14:18

Ármin a pultnál áll, és kinéz a kávézó üvegén keresztül a szokatlanul kihalt és csendes sétálóutcára. Áprilishoz képest elviselhetetlen a hőség, egyrészt csodálkozik, hogy ilyen napsütésben nincs kint senki, másrészt meg is tudja érteni őket, odabent is nagyon meleg van annak ellenére, hogy a légkondicionáló működik. Meggyőződése, hogy a hőmérséklet az utóbbi két-három perc alatt emelkedett ilyen magasra, még akkor is, ha tudja, hogy ez lehetetlen. Pár perc alatt nem ugorhat ekkorát a hőmérő, még lefelé sem! Mintha 10 fokkal lenne melegebb, mint azelőtt. Egy férfi lép be, az időjárás ellenére hosszú, fekete bőrkabátot visel, alatta vörös, szinte már barnás, alvadat vér színére emlékeztető inget, a nadrágja szintén fekete, és a cipője is ugyanolyan színű, mint az inge, Árminnak elképzelése sincs, honnan szerezhetett ilyen gusztustalan csizmát. A szemei sötétbarnák, ugyanúgy, mint a hátranyalt haja, körülbelül 26-27 éves lehet, de riasztó megjelenése miatt akár idősebbnek is nézhetnék. Tulajdonképpen jóképű is lehetne, de van a szemeiben valami, amitől az ember ereiben megfagy a vér, és legszívesebben rögtön hazáig rohanna, hogy bezárkózhasson, és magára húzhassa a rolókat. A pulthoz lép, egy whiskeyt és sonkás melegszendvicset rendel, ami Ármin szerint elég furcsa párosítás, de természetesen nekilát a szendvicznek, közben magában elnevezi Vörösingesnek, és jót mulat rajta. Vörösinges leül egy ablak melletti asztalhoz, és kinéz, közben lötyögteti a poharában a whiskeyt. Az étel pár perc alatt elkészül, és Ármin kiviszi neki.

- Kicsit meleg van ehhez, nem? – bökö a bőrkabáttra, amit a Vörösinges nem vett le.

- Nem – válaszol egykedvűen, de egyértelműen jelezve, hogy lezártnak tekinti a beszélgetést. A pohara időközben kiürült, csak a két jégkocka olvadozik benne.

Ármin visszaballag a pulthoz, és a jegyzettömbjébe fir-kál, mikor a szeme sarkából megpillant odakint valami feketét. Felkapja a fejét, de csak egy lila pólós, sötétkék farmert viselő lányt lát, aki épp a kávézó előtt megy el. „Úgy látszik képzelődtem, biztosan a hőség miatt”, gondolja, és tovább rajzolja a Vörösinges vázlatát. Fél perc múlva egy sikoltást és fékcsikorgást hall.

- Te jó isten, hallotta ezt!? – kiáltja a Vörösingesnek, közben már kint is van a pultból, és az ajtó felé igyekszik.

- Mit? – kérdez vissza a Vörösinges a lehető legnyugodtabb hangon, már-már derűsen. Ármin nem akar időt pazarolni a válasza, kirohan, és balra indul, ahol látja a lila pólós lányt, ahogy a gyalogátkelőn fekszik, előtte egy szürke Opel áll, a sofőr a kocs mellett telefonál. Letérdel a lány mellé, és próbálja kitapintani a pulzusát, de úgy tűnik, nincs neki. Az órájára pillant, és magában megállapítja, hogy a halál beállta 14 óra 28 perc.

Mire Ármin visszamegy a kávézóba, a Vörösinges férfi már nincs sehol. A pohár whiskey és a melegszendvicserintetlenül hever a kör alakú, fehér asztalon. Ármin visszaviszi a tálcát, és lekapcsolja a légkondicionálót; mire beért, odakint rengeteg felhő gyűlt össze, és a hőmérséklet hirtelen nagyon leesett.

1998.09.15., 07:36

- Asszonyom, asszonyom! Kérem, nyugodjon meg! Még a végén infarktust kap itt nekem!

- Én...már jól vagyok. Csak tudja, megint az a szörnyű rémálom volt, a sötét férffel és azzal a párduccal. Hogy is hívják, kedvesem?

- Annamari.

- Á, igen, Annamari! Már emlékszem... Sajnálom, hogy ennyi gond van velem, Annamari... Nem akarok a terhükre lenni.

- Ó, igazán nincs a terhükre, ezen ne aggódjon – mosolyog Annamari.

- Csak borzalmasak ezek az álmok... Mindig ugyanaz. A sötét férfi és a macskája, jönnek, de sosem emlékszem, hogy mit csinálnak, csak azt tudom, hogy valami retteneteset. Miért csinálta Isten a rémálmokat? Nem szenvedek így is eleget, egész nap gépekhez kötve? Ezzel büntet? Úgy érzem, nem, de akkor mi a célja velük?

- Nem tudom – válaszolja Annamari, és közben arra gondol, hogy szerinte egyáltalán nincs is semmiféle Isten. Ha lenne, nem hagyná szenvedni azt a rengeteg embert, akiknek ő nap mint nap figyeli a küzdelmeiket. – Igyon egy kicsit, teljesen kiszáradt a szája!

- Köszönöm. Nem hiszem, hogy sok alkalmam lesz már iszogatni, úgy érzem, hamarosan eljön az én időm – rejtélyes arckifejezés jelenik meg az arcán, a hangja mintha mosolyogna.

- Ugyan már, Teri néni! Lassan egy hete mondogatja ezt, de egyre jobban néz ki. Különbösen is, egészen megkedveltem magát – mondja kedvesen a lány. Még pár szót váltanak a szeptemberhez képest szokatlanul nagy melegegről, majd átmegegy a másik kórterembe, egy idős férfihez...

Óri Eszter
Nemes Nagy Ágnes Gimnázium
Budapest

TEMESI ÉVA

FELEJTHETETLEN KARÁCSONY

A felnőtteket sokszor nem lehet megérteni. Amikor az a szörnyű sikoltozó sziréna megszólal, miért kell az iskolából az utcára rohanni, ahol sokkal jobban hallatszik, és mire hazaérek, sokszor a repülőök is fölénk érnek. Sokkal jobb volna az osztályban összebújni, és a tanító néni átölelné minket. De futni kell haza. Kinyitják a házak kapuit, hogy be lehessen menekülni. Anyu is hazaér addig, bezárja az üzletet, és szalad./ Most már tudom, ha egy-egy gyereket eltalálnak hazafelé, az is szörnyű, de az iskolában 500-an vannak. A férjem 10 évesen a budai hegyek egyik erdőjén át szaladt haza./

De most jó, karácsonyi szünet van, és ma jön a Jézuska. Mi és a Nagyiék egymás melletti lakásban laktunk. A karácsonyi vacsorára Nagyinál készültünk, kicsi volt a hely, a felnőttek azon tanakodtak, hogy oldják meg a terítést, én kijelentettem, nekem mindegy, csak sok tányér és pohár legyen, mert úgy ünnepi. Az asztalt kilencen ültük körül. Nagymamák, nagynénik, szüleim, testvérem. Ettünk, beszélgettünk, mi gyerekek vártuk a Jézuskát, amikor váratlanul, sziréna nélkül, iszonyú bombázás kezdődött. A közeli gyár volt a célpont. Csilingeltek a poharak az asztalon, a család egymás hegyén-hátán fektet az asztal alatt, Mami átölelt minket. Földszinti lakás volt, egy szinten az óvóhellyel, ami kiépített, gerendákkal alátámasztott, lemezzel lezárható ablakú volt. Arra már nem emlékszem, mikor jött a Jézuska, és mit hozott. /6 éves voltam, és semmi háború előtti emlékem nem maradt. A két hónap óvóhelyi létre viszont tisztán emlékszem, még az érzelmekre, hangulatokra is./

MÓCZÁR CSABA

NOVEMBER 7-e a NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM!

(avagy a változás forgószele egy "kínai mesébe illő" történettel)

Tisztelt Elvtársak és Elvtársnők!

- Ööö...Exjúúúzmííí!
- Hölgyeim és Uraim!

Huszonhárom éve kikerülve a szovjet elnyomás rabságából, immár bátran, szabadon, független, demokratikus világszemlélettel, diktatúramentesen a szólásszabadság teljes jogával, ki merem jelenti, hogy: a megingathatatlannak hitt Szovjet VÖRÖS HADSEREG ÚTJA...!!!! Ööö... MA! Üllői út! S miként a világ is, ez is követi a trendet, és beleolvad a MINDIG A SÁRGA ÚTON eszméjébe ami, egy híres kínai mese jelmondata! Hisz az atomkor hajnala óta tudjuk, tudhatjuk: Minden út Kínából vezet oda-vissza! Így a sárga úton meséje ma 2012-ben újra megtörténik. Oz, a csodák csodája újra él. Csak most kissé életszagúbb a történet.

Aztán lefeküdtünk. Az emeleten lakó kislányt a bombázás miatt mellém fektették, a biztonság kedvéért nálunk aludt. Reggel Mami átment Nagyihoz reggelit készíteni, Nagynéném a fürdőszobában volt, mi aludtunk. Arra ébredtem, hogy iszonyú zaj van, megint bombáznak. A légnyomás betörte az összes ablakot, az elsötétítő pokrócok fogták fel az üvegszilánkokat, arról potyogott a földre nagy zajjal. Húgom /4 éves/ az ágyában kiabálta: „nem akarok meghalni!” A vendégkislány és én közel voltunk az ablakhoz, dőlt be a hideg. Meg sem mertünk mozdulni. A kislánynak pisilni kellett. Arra tanítottak, hogy a tele hólyag veszélyes, a légnyomás beszakíthatja. Biztattam, mint vendéglátó, pisiljen be nyugodtan, megengedem, de egy egészséges 12 éves erre nem képes. Nagynénémre ráesett a fürdőszoba kitört ablaka, próbált megszabadulni az üvegtörmeléktől. A két lakás között volt egy téglányi lyuk, át lehetett adni rajta egy bögrét. Mami ezen a lukon beszélt hozzánk, „nem lesz semmi baj, amint lehet, átjön, ne féljünk, mindjárt vége...” De nem lett vége. Nagynéném végre beszaladt, át az előszobán, az is tele üveggel, és átölelte a húgomat, párnát tett rá, vigasztalta. Nagyi lakásában /különös véletlen/ volt egy látogató. Egyik alkalmazottunk, sorkatona, Budapestre keveredve meglátogatót minket. Az egész ribillió alatt a konyhában állt, és ette a bejglit. Mi ez a fronthoz képest!! Aztán ő volt, aki tudván, mikor van szünet a bombázásban, levitt minket egyenként az óvóhelyre. Emlékszem a furcsa szagára. Karácsony napja volt, december 25-e. Ezután már nem jöttünk fel az óvóhelyről. Felnőttként volt egy visszatérő álmom, két karomban a gyerekeimmel menekülök, és nem lehet több gyerekem, mert csak két kezem van.

Dorothy ebben a változatban a racionalitás talaján maradvá odadja magát a szalma-özvegynek, akinek óriási vagyonából (amit titkos gabona-körök létrehozásából szerzett) fényűző életet élhet! A gyáva orosz-lán(y) erős férfivá változik, és privatizál néhány olajkutat Ukrajnában, majd kedvtelésből vásárol némi focicsapatot, amint ez olajmilliomoséknál dukál. A bádogember modernkori reinkarnációja C-Thripio, a Csillagok háborújának ismert alakja, felveszi a harcot a kínai terroristák ellen, akik Oz, a nagy varázsló életére és nem mellékesen vagyonára törnek. Először ugyan diplomáciai tárgyalásokat kezdenek, de hiába, a csillagközi tolmácsrobot modern tudása, mely – mint tudjuk – hatmillió nyelvre és nyelvjárásra terjed ki, EZT A KURVA KÍNÁIT NEM SIKERÜLT MEGTANULNIA! Így maradtak a fegyverek! Sajnos ebben a mesében (ami – mint hallottuk – életszagú) a terroristák győztek. Ozt lelövik! Így lett az Ózon-lyuk! Bár egyesek szerint ezért a kínai kormány a felelős a mértéktelen iparosodásával. De ezt a hírt sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudták! Ebben a nagy káoszban mindenki várja a tisztító forgószelet! Még Toto, a hűséges öle is, akinek a bundája botrányba keveredett, így kénytelen volt tipp-mix-re magyarázítani nevét, hogy EB(b)-en a kutya világban

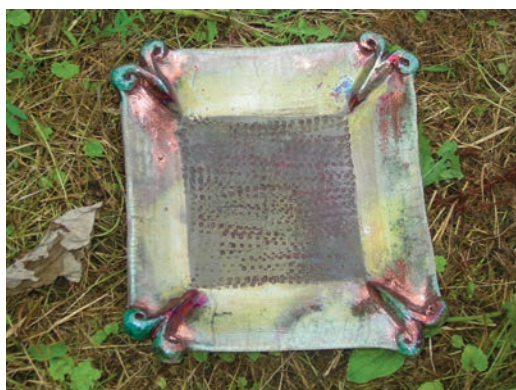
létfogosultságot s némi csontot szerezzen magának. A forgósél pedig jött, látott, de nem megtisztított, hanem még jobban összekuszálta a mesét. Hisz a házakat nem ő viszi el, hanem a bankhitelek. És a Nagy Varázslót sem Oznak hívják, hanem politikusnak. Ez a forgatag kis Hazánkig repítette a változást! A Moszkva téren is más SZÉLL fújdogál Kálmán utónévvvel... Széchenyinek új tervei vannak... és Kossuth is új teret kap... vagy újra teret kap... vagy ki tudja... még József Attila szobra sem, aki eddig oly békésen üldögélt a rakódópart majdnem alsó kövén... de már az ő helye sem biztos... Ma még nem tudni, jó irányba vezet-e ez a sárga út! Ez a nagy szabadság, amin lépdelünk. Talán jó lett volna Rómánál maradni, ahol ott van a romantika! A Lyra! Bár már az is euró!

Vagy talán fel kéne húzni újra egy nagy falat? (tuti, hogy kínai lenne az is, occco, ezeötszá köbmétee) Szóval egy nagy falat, hogy ne legyünk védtelenek evvel a fene nagy szabdsággal szemben, amit oly sokan a szabados-sággal kevernek?

És a réseken keresztül csak a napfényt kellene beengedni és a jót, a pozitívat! Vagy ez már túl NAGY FAL ...(at) ??????

És tisztelt Nagy Varázslók! Nem lehetne, hogy néha, legalább néha egyetértsenek valamiben, ami a világ kerekét viszi előre, felülkerekedve önnön fontosságukon? Mert akkor szép lehet a mese vége... és ha egyszer így lesz, akkor majd nyugodt szívvel, pironkodás nélkül kezdhethném így a mesét mindenféle áthallás nélkül a szó, a megszólítás tisztaságával:

- Tisztelt ELV-Társak és ELV- Társnők!

Pálvölgyi Margit alkotásai

FEHÉRLÓTUSZ

Milyen volt a taoista szemlélet?

I.

A keleti életfilozófia nem a bamba, kábult tétlenséget, hanem a tűnődő szemlélődést sugallja, melynek hatására az érzelem és gondolatiság gazdagodik. Abban az időben a kínaiak életéhez hozzátartozott, hogy szívesen nézték elmerengve a teliholdat, a lótusz virágát, a felhőket, a folyót, a patakot... A hegy bölcs némaságát, mozdulatlanságát, a növények szépségét, növekedését, a hullámozó fű mozgását. Jártukban-keltükben meg-megálltak, üldögéltek egy fánál, egy bokornál, egy sziklánál. A hegyet tekintették mozdulatlanoknak – ugyanúgy, mint a buddhisták –, mert a hegynek a változását lehet legkevésbé érzékelni.

„Madárraj lebeg,
árva felhő megy,
nem unjuk nézni
egymást – én s a hegy.”

„Szelíd eső, kis felhők, monostor a mélyben.
Kapuja zárva, bár már délre jár az idő.
Itt ülök reggel óta a sziklák közt, és nézem,
ahogy ruhám zöldjével a moha összenő.”

A Hold változékonysága, sejtelmes sugárzása elbűvölte őket. A kínai nép nem a Napot, hanem a Holdat imádta. Úgy tartották, hogy holdfényes éjszakán az ember égi lény, napfényes reggelen pedig földi lény. Ez azt jelenti, hogy éjszaka kilép a testből a lélek, és az Égben jár, a földi terheknek kínjainak enyhítése itt gyógyírra talál. Az álom a keleti szelek szárnyán utazik. A léleknek a világ az otthona, de az Égben pihen, ott érzi jól magát.

„Szép tiszta víz a Fehérkavics-révnél.
Zöld sűrű sás. Hasas komor halak.
Itt mossa ki selyemruháit éjfél
után a lélek ezüst hold alatt.”

Hosszú nyári nap fontosnak tartották a napközbeni alvást is, főleg a szabadban. Elalvás előtt nézni az átszűrő a napsugarakat a lombok között, ahogy táncolnak, hajladoznak az ágak, a napfény és a szél játékát a faleveleken. Szemlélni a váltakozó ég rajzolatát, a lassan-gyorsan, úszó-kúszó a felhőket. Aztán egyszer csak észrevétlenül, erőfeszítés nélkül elaludni, átadni magukat az alvás üdítő, bódító, nyugtató varázsának.

„Nyári erdőben

Mezítelenre vetkezem, ledőltem az erdőben.
Olykor meg-megmozdítom pehelytoll legyezőmet.
Kalapom a bokorban csücsül a patakparton.
A szellőt hívom: gondozd frizurámat míg alszom.”

Szabó Aida (Jampa drolma)

KIMMEL ISTVÁN

Nyílt levél Móczár Csabához, első önálló kötetes költőhöz, Érdi IRKA-klubtársamhoz
(részlet)

Kedves Csaba!

Miután megajándékoztál a nekem dedikált Elfoglalt verssorok (Poly-Art Kiadó, 2012) kötetteddel, a kellemes meglepetésből felocsúdva megkérdeztem tőled: „hanyas vagy?” Csak így régiesen, az én korosztályom stílusában. Meglepődtem, mikor gyorsan rávágtad, hogy 74-es, mert hirtelen eszembe jutott, hogy ebben az évben kaptam diplomát Gödöllőn az agráregyetemen. Eszerint a szüleid korosztályához tartozom, és köszönöm, hogy kitüntetéssel figyelmességeddel. Köszönöm a nosztalgia örömet, amit átéltem köteted olvasásakor: fiatal éveim szerelmei, komoly életérzései és gondtalan bohósága tünt fel negyven év távlatából.

Az Elfoglalt verssorok címet találónak érzem, és utólagos engedéllyel lefoglalok/elfoglalok magamnak több verssorodat, amelyeknél megálltam gondolkodni, mert gyönyörűségükkel megragadtak, fordulatos ellentéteikkel megdöbbentettek. Örömmel ízlelgettem édes anyanyelvünk változatos, gazdag szókincsét több versdedben is.

Most írás közben ismét végiglapozom kötetedet, és idézem a számomra lefoglalnivaló, nekem tetsző és megragadó soraidat. „Ihletre várva!” érzését én is többször átéltem, de rájöttem, kár ezt erőltetni, magától kell jönnie. Tetszik ez az irodalmi képed: „Várok!

és agyam köré mélyen szántó árkot ások
tompá, életlen gondolatokkal.

Mert nem bírom már a fondorlatokkal tele világban,
biztos hajtást hozó, de monoton igában vonszolni magam.

Már nem várok tovább!”

Keresve...c. versed képi ellentéte a fémradiátor és gye-rekkorunk cserépkályha melege párhuzamával fejezi ki a barátságok és emberi kapcsolatok elsilányulását a szenvedélyé váló számítógép-használat és más okok miatt. Menekülhetünk egy jó könyv varázsához a könyvek „erdejébe”, talán ez adhat némi meleget elembertelenedő korunkban.

Hiába már a...versből lefoglalom magamnak az első hat sort és a végét. A harmadik, kipontozott sort is, mert ekkor gondolom át az első két sor jelentését. „A világot is / jelentő „deszkán” / .../a stresszkezek gyúrnak / élesztő nélküli / savanyú életet! / .” „Színház a világ” -mondta a világirodalom nagy klasszikusa, és ennek deszkáin kell boldogulnunk küzdéssel, bánatban, vagy testi-lelki nyomorban. Nehéz a harcunk, hiába cukrozzuk, „Cukormáz / önmagunkba elolvadunk.”

A „Köd-fátyol-vízió” pesszimista és elkeseredett hangulata arra ösztönözt, hogy megkeressem az alcím szerinti indítatásodat, Pilinszky János: Fátyol című versét. Mindenkinek ajánlom az összevetést. Meg fognak döbenni. „Engem el ne temesetek!” Egy még korai, de frappáns végrendeletednek tartom. Buszon...versed életkép emberi sorsunkról, ez is tetszik. Remekeltél a József és Attila „nomen est omen” verseddal, mert szerintem jól „összegyűrtad” a költő József Attila jellemvonásait a magyarokhoz szorosán kötődő legnagyobb hun király, Attila

személyével, aki Isten ostoraként Európa ura volt, így akár császár is lehetett volna a pápa áldásával. „Az én magyarságom” is hitvallás. Igazad van, tetteiddel és jellemes magatartással kell magyarnak lenni, nem magyarkodással. Ahogy ars poetica a Hajnali robogás c. is: „Viaskodom a tisztességgel, hűséggel, vággyal, bujasággal, veled, önmagammal.”

A nőkről, szerelmekről, a boldog és csalódott érzésekről írt verseid is nagyszerű alkotások. Kifejted a nők szépségét, jóságát és a szenvedélyes szerelmeket, még az árnyoldalról is írsz. A „Nők” c. versed végét foglalom le: „Folyik az élet, / ez az örök törvény. / A víz az élet, / s az élet a nő.”

Megragadott az Egy vers neked... , a 33. születésnapodra írtad -- számvetésed nagy kérdéseivel. Hol vagytok elveszett és álnok barátok, szerelmes lányok, az évek, az elvetélt álmok... Köszönöm, hogy megajándékoztál bennünket Kauczky Armand felvételével.

Kedves Csaba! Köszönöm az élményeket, gazdagabb lettem verseid által.

Tiszta szívből kívánom, haladj tovább ezen az úton, örömet, élményt és kellemes időtöltést adva olvasóidnak.

Érdliget, 2012. nov.12.

Kimmel István
ny. kormánytisztviselő, aki nem verselő,
újságcikkek, prózák és egyebek írógatója

MÓCZÁR CSABA

Nyílt válaszlevél Kimmel Istvánnak!

Kedves István!

Mit mondhatnék?????

Ma, november 16-án éjjel (a könyvbemutató után) írom ezt a néhány sort, mert:

Mindenképp azonnal akarok reagálni, őszintén és sallangmentesen. Az, hogy megleptél, az enyhe kifejezés! Az, hogy elolvastál, az nagy tisztesség! És az, hogy így méltattál, az olyan dimenzió, ami ritkán adatik meg! Nem tagadom: elérzékenyültem! Meghatódtam!

Tán nem férfias jelenség, DE!!! vállalom!!!

Komoly ember vagy! És mint ilyen, a véleményed is az! Láttuk egymást! Ott voltunk jelen az Irkában! És te most kinyilatkoztattad a véleményed, amely kedves, őszinte, elismerő és magával ragadó!

István!!!! A köszönöm szó elcsépelet és semmitmondó ahhoz, amivel ki tudnám fejezni nagyrabecsülésem és hálám! Most mégis ehhez a szóhoz „menekülök”, mert nincs jobb!

Kedves István!

KÖSZÖNÖM!!!! A szó legnemesebb értelmében! Mert elfoglaltál néhány verssort magadnak. És akkor célt ért a vágyam! Adtam valamit! Nem éltem hiába! Mert van egy Kimmel István, aki elfoglalt néhány verssort a műveimből! És ilyen gyönyörűen tolmácsolta is érzéseit! Nyíltan! Nyílt levélben! Tudod ez egyfajta „közönségdíj”, ami a legnagyobb a világon!

Kimmel István, megtiszteltél.

Üdvözléssel: Móczár Csaba

BEMUTATKOZIK

DARÓCI ATTILA

Budapesten születtem 1980-ban. 16 éves korom óta írok verseket, leginkább az ember és a természet kapcsolatáról. Harmadikos általános iskolás koromban kaptam meg az Első atlaszom című könyvet, aminek az utolsó oldalain bemutatták a bolygókat és a Napot. Ez annyira tetszett akkor, hogy eldöntöttem, csillagás-

szattal akarok foglalkozni. Később ez az elhivatottság alábbhagyott, majd a gimnáziumi évek alatt újra előjött. Az írást egy régi barátom hatására kezdtem el, a témát pedig a természet adta, vagyis a csillagászattal kapcsolatos látványi és érzelmi elemek egybeszövése. 2007-ig sikerült annyi verset megírnom, hogy úgy gondoltam, szeretném nyomtatott formában is látni.

Ekkor jelent meg néhány versem a Poly-Art Alapítvány két antológiájában, és ez időben már készült az első verses kötetem is, amely 2009-ben jelent meg Agyvihar címmel.

2010 áprilisában a Szepes Gyula Művelődési Központban Ad astra per aspera címmel volt egy Vers-Kép időszaki kiállításom, amelyen Márai Attila fényképei és az én verseim voltak összepárosítva, így az olvasó egy pillanatnyi képi rásegítést kaphatott.

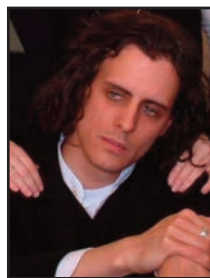
2011-ben meghívtak a volt Széchenyi Általános Iskolába egy író-olvasó találkozóra, ahol már az új, készülő kötetemből olvastam fel néhány, könnyebben emészthető verset.

A második könyvem 2012 utolsó havában fog megjelenni.

ÉGSZAKADÁS

Fekete éjben fürdöm. Mikor megszült a föld, létem ki-nyúlt, s belemarkolt az égbe. Fölém hajolt a menny, s körülvette lényem, majd kitagadott. Tövisboltív nyílt, mi felszakította az ég bársonyát, s aláhullt a mélybe, mit kihalított. Levált foszlánya, szétterült a szélben. Alákapott a lány szellő és szárnyalt. Felemelkedett, majd később újra lehullt; így táncolt az égen. Mikor földet ért, begyújtotta a tüzes föld, mi vörösen izzott a mélyben, mi sötéten szikrázott a fekete fényben. Felperzselte, s pernyéi szétszéledtek a sötétben, mit felitatott a homály; kiszakítják a tér hálóját, majd elvesznek benne.

GYÓRI ZOLTÁN

A tények:

Születési helyem: Pécs. Idő: Krisztus utáni 1980. esztendő.

Érddel való első találkozásom 1987-re datálható, amikor is szüleim döntése alapján a városba költöztünk, hogy szűkebb családukhöz közelebb legyünk. Az általános iskolát már itt, Érden, míg a középiskolát Újpesten végeztem. Középiskolás éveim elején egyre jobban vonzódtam a zenéhez és az irodalomhoz. Verseket kezdtem írni, majd 1995-ben beiratkoztam a Lukin László (akkor még Erdi Városi) Zeneiskolába, klasszikus gitár tanszakra, ahová 8 évig jártam diákként. Tanárom, Szári Péter biztatására hárman (Egyed Judit, Tóth Szilárd és jómagam) egy gitártriót hoztunk létre, és komolyzenei műveket adtunk elő főleg Érden és Budapesten, rendezvényeken, megnyitásokon, fesztiválokon. Érettségi után felvételt nyertem az ELTE Bölcsészstudományi Karára, ahol 2006-ban magyar nyelv és könyvtár szakon diplomát szereztem. A tanári diploma megszerzése után – felkérésre – évekig gitártanárként (és/vagy könyvtárosként) dolgoztam több zeneiskolában is: Diósdon, Érden, Budaörsön. Munkám mellett rendszeresen korrektúráztam újságokat, diplomamunkákat. Házasságkötésem után Tárnokra települtem, ahol könyvtárosi állást kaptam a Művelődési Házban. Időközben, pár év múltán, munkahelyet váltottam. 2009 szeptembere óta könyvtárvezetőként végzem a munkámat az Alapvető Jogok Biztosának Hivatalában (volt Országgyűlési Biztos Hivatala).

A lényeg:

Az egyéni, sajátos életúthoz egyéni művészeti felfogás és vonzódás illik. Úgy, ahogyan mindenki másnál is...

A zenével és az irodalommal 15 éves koromtól kezdődően foglalkozom komolyabban. Erató és Euterpé szekere mindmáig kísérom. Gyakran kalandozom a két múzsa földjén. Verseim, írásaim nagy részét 18 és 25 éves korom között írtam. Ezen részem mostanság egyelőre csendesebb. A zene mindig ott volt mellettem, melynek határa ismeretlen, csábítása határtalan. Sodródtam egyik partjától a másikig, de mégsem ismerem eléggé. A könnyedebb műfaj bájának engedve, megpróbáltam szövegeim egyik részét megzenésíteni: zenekart alakítottunk unokatestvéremmel és barátaimmal, mely 4 évig volt mindennapjaim részese. Osztom a bölcsebbek nézetét, miszerint mindenkinek mást és mást jelent egy-egy alkotás. Remélem, ahogy nekem oly' sokszor mondott valamit egy adott mű, úgy másnak is átszűrődik belőlem némi plusz vagy új, szín vagy hang. Ha nem...megpróbálom majd újra! Ami viszont soha nem fog elkopni, az az irodalom és a zene szeretete, mely állandó, rendíthetetlen...és az ígéret, hogy minden ember örök és megismételhetetlen!

BEMUTATKOZIK

PÁLVÖLGYI MARGIT

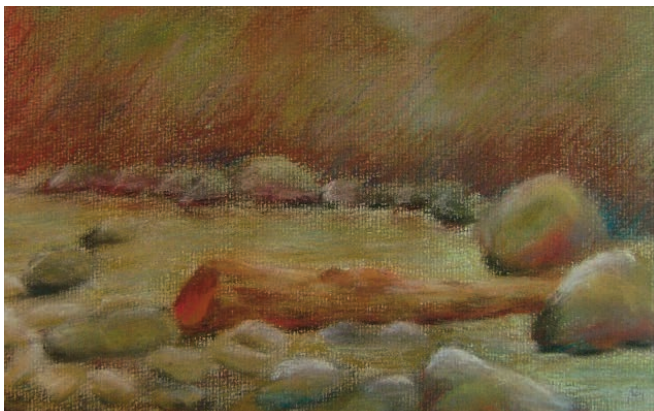
1963-ban Budapesten születtem, azóta Érden élek családommal.

3 gyermekemmel 10 évig voltam otthon (gyesen), jelenleg már felnőttek, ketten dolgoznak, egy még tanul, de mindhárman még otthon élnek.

Eredeti végzettségem védőnő, de már 17 éve a Habilitációs Központ kerámiaműhelyében dolgozom. A kreatív tevékenység nagyon fontos számomra, az agyagozás mellett újabban a festés is varázslatos kikapcsolódássá vált.

Több éve kerámia alkotókört vezetek, 2 éve már saját alkotóműhelyemben ismertethetem és oszthatom meg az alkotás örömét az érdeklődőkkel.

„Az emberi élet olyan, mint egy csigavonal, az örökkévalóságból jövünk, és oda térünk vissza, reméljük, magasabb szinten.”

Pálvölgyi Margit: Patak partján

SZEPESI JÁNOS

Az alkotó referenciái:

- 2001 Kapoli Antal Faragópályázat Pro Renovanda Cultura Hungariae Szakalapítvány Különdíj
- 2002 Pro Renovanda Cultura Hungariae Népművészetért Szakalapítvány országos pályázat I. díj
- 2002 Népi Iparművész cím
- 2004 Kapoli Antal Faragópályázat Különdíj
- 2006 Magyar Kézművesség 2006 pályázat Különdíj
- 2007 Kapoli Antal Faragópályázat Különdíj
- 2007 Magyar Kézművesség 2007 pályázat Különdíj
- 2008 Magyar Kézművesség 2008 pályázat Különdíj
- 2009 Magyar Kézművesség 2009 pályázat Különdíj
- 2010 Magyar Kézművesség 2010 pályázat Különdíj
- 2010 XV. Élő Népművészet Pályázat Bronz Oklevél
- 2007-2012 hatszoros „Magyar Kézműves Remek” díj
- 2012 Magyar Kereskedelmi és Iparkamara Elnöki Arany Érem

„SZERETNÉM, HOGYHA SZERETNÉNEK...
SZERETNÉM MAGAM MEGMUTATNI,
HOGY LÁTVA LÁSSANAK,
HOGY LÁTVA LÁSSANAK...”

Ady Endre szavaival kezdte az 1. Érdi IRKA Galéria megnyitóját **Majorné Bániczki Julianna**, majd köszönetet mondott Szedlacsek Emíliának, a Szepes Gyula Művelődési Ház igazgatójának, hogy fenntartás és előítélet nélkül rendelkezésünkre bocsátotta a kiállítótermet, de elismerést érdemelnek a technikai dolgozók is a gyors és szakszerű csapatmunkáért.

Ezután így folytatta:

A görög mitológia szerint a Múzsák édestestvérei egymásnak. A kiállítás szerkezete egy szimfóniához hasonlítható.

A kezdő halk „dallam”: **Votin József** finom hangulatú képei **Szűcs Lászlóné** nemesen megmunkált kerámiái felé vezet a tekintetet. **Hóvári Zoltán** napfényes festményei után markáns, már-már disszonáns rész következik: **Kaposi Eszter** meghökkenítő művei. Majd átlendül az erőteljesebb kifejezőmód **Királyné Sándor Edit** raku-technikával készült, vidám hangulatot keltő kerámiáihoz. **Gáspár Pál Szilveszter** mindig tud meglepetést okozni: most egy bájos női mellképpel, egy rektori lánccal, illetve egy Klebelsberg Kunóról készült relieffel örvendeztet meg bennünket – no meg kislánya, **Gáspár Emese** szereplésével, falpra festett zsiráfjával. **Ilka Gábor** tündéri szobrocskái jól megférnek mellette. A hagyományos technikák mellett **Kreischner Nelly** digitális fotói mozgatják meg fantáziánkat. **Nagy Sándor** gobelin-rózsái most nekünk nyílnak. **Mozgainé Palotár Mária** szájjal festő művésztől életszereteket tanulhatunk. **Pálvölgyi Margit** ezúttal nem kerámiát, hanem meglepetésként leheletfinom akvarelleket hozott. **Habos Lászlónak** eddig csak az írásait olvashattuk, itt új oldaláról mutatkozott be: férfiasan „szükszavú”, de nagyon elgondolkodtató metszet-tömörségű grafikáival. Végül a „kép-szimfónia” méltó zárótételét adják **Tarnócziné Barabás Irén** eddigi műveitől teljesen eltérő, modern formavilágú festményei. Az alkotók életkoruk, foglalkozásuk, életútjuk szerint nagyon különbözőek. Van, aki már többször is részt vett kiállításon, van, aki először szerepel nyilvánosság előtt, és van, aki eddig csak elektronikus úton volt megközelíthető.

Egy dolog köti össze műveiket: az Érdi IRKA lapjain szerepeltek. Íme, itt vannak: szeressék, szeressétek őket! – fejezi be Julika ezt a kedves hangú ajánlást.

Hála és köszönet a százhalombattai Körösi Csoma Sándor Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola két növendékének, Hollós Diánának és Kiri Balázsnak, hogy szaxofonjátékukkal emelték az ünnep színvonalát.

Daróci Lajosné
klubvezető

IRKÁ-s KÖNYVBEMUTATÓ

Nem is jutott mindenkinek szék, olyan sok érdeklődő, rokon, barát, ismerős volt kíváncsi a három elsőkötetes alkotóra. Olyan is akadt, aki csak úgy, l'art pour l'art jött el – feltöltődni.

Az Erdélyből származó **Fazekas Major Gizella** Csihold a szikrát! c. könyvét Fazekas István (véletlen névrokonság!) költő, a Halom Kiadó vezetője mutatta be: „a szerző nem tündökölni és világot hódítani akar ezekkel a versekkel, hanem használni és értéket közvetíteni az olvasóknak.” Talán az ragadja meg az embert legjobban, ahogyan aggódik a családjáért, széteső hazájáért. A féltés, az anyai fájdalom, az elrománosodás okozta rettegés szép példáját mutatták az elhangzott versek.

Móczár Csaba nagy tehetség. Szenvedélyes, elsöprő, erőteljes. Az Elfoglalt verssorok című kötete arról tanúskodik, hogy egyedi, különleges irodalmi eszközök vannak a birtokában. Tudatos szerző, mély olvasottság, műveltség és intelligencia jellemzi. Számtalan irodalmi pályázatot nyert már. Amikor egyik legjobb versét meghallottuk Kauczky Armand előadásában, még a lélegeztünket is visszafojtottuk. Somfai István fedezte fel Csabát évekkkel ezelőtt, és tette közzé első verseit a Poly-Art kiadványaiban. Most is ő beszélgetett vele.

Nagy Sándor egyénisége azért kiemelendő, mert példaértékű, ahogyan fel tudott állni a betegségéből. Műveivel az élet iránti alázatra tanít. „A családi tragédiák és betegségek szorító érzéseitől a versírásban és a gobelinkészítésben talált menedéket és némi örömet.”

Hatvanéves lettem c. könyvét a Poly-Art Alapítvány kurátora, Somfai István mutatta be.

„Míg Móczár Csaba nem áll messze attól, hogy valódi költészetet teremtsen, Nagy Sándor verseinek megrendítő őszintesége és egyszerűsége a fontos.”

A bensőséges ünnepség hangulatához sokan járultak hozzá: Násztor Eszter (egy százhalombattai kisiskolás) somogyi népdalok eléneklésével, a battai Körösi Csoma Sándor és AMI Orff Kamarazenekara pedig egy szívszorítóan gyönyörű hegedűszóval (Násztorné Réczey Éva) és három kisdíák (Pásztor Dorina, Rados Georgina, Kővári György) xilofonjátékával.

Végezetül a Forrás Néptáncgyűttes két tagja (Tallér Tamara és Kasperek Pál) szilágysági táncot adott volna elő, ha le tudtuk volna játszani a CD-t. De nem tudtuk – szerencsére. Ugyanis így Násztorné Éva és tehetséges leánykája, Eszter olyan fergeteges népdalcsokrot szolgáltatott a táncosoknak, hogy vastapsot kaptak mindannyian. Jobb talpalávaló volt, mint a gépi zene.

A klubvezető meg büszkén zsebelte be a gratulációkat, a dicséreteket. Hogyne, az IRKÁ-sok megint remekeltek (a kötetekből ők olvasták fel a műveket), iskolájának diákjai és kreatív ének-zene tanára pedig elvarázsolta a közönséget.

Daróci Lajosné
klubvezető

HÉTSZÍNVRÁG

Hét IRKÁS költő, hét szín, hétszer hét oldalnyi haiku - ez jellemzi az Irodalomkedvelők klubjának legújabb kötetét.

A bemutatóra ezúttal a Csuka Zoltán Városi Könyvtár adott helyet október 24-én.

Az asztalon Szabó Aida ajándéka, színes origami-daruk, rajtuk a szerző egy haikujával. Titkárunk, Györiné Hanycz Angéla jóvoltából pedig mindegyikük vállán a választott színű selyemsál...

A százhalombattai Kőrösi Csoma Sándor Alapfokú Művészeti Iskola növendéke, Mák Dorka csodálatos fuvolaszólója alapozta meg a japán hangulatot, majd Dr. Vihar Judit (az ELTE BTK Szláv és Balti Filológiai Intézet Orosz Nyelvi és Irodalmi Tanszékének tanára, valamint a Japán Nyelv és Irodalom Tanszék tanára, a Magyar Írók Szövetsége Műfordítói Szakosztályának tagja, a Magyar-Japán Baráti Társaság Haikuklubjának elnöke) beszélt a haiku világáról, történetéről, jellegzetességéről.

Mi is az a haiku?

A világlíra legparányibb gyöngyszeme, az egyik legtömörebb kötött formájú költemény.

17 szótag, és befér az egész világ. E háromsoros mű Japánban keletkezett a 16.században. 5-7-5 a sorok szótagszáma, nem rímel, viszont rengeteg más jellemzője van: pillanatnyi benyomás, alliteráció, a kép és hang ereje, a mozgás és mozdulatlanság, a csönd és a zaj ellentéte -- egyénenként, költői stílusonként más és más. A professzorasszony példaként a haiku legjelentősebb képviselőjének, Macuo Basónak egyik versét mondta el, majd ugyanannak a sokféle fordítását Kosztolányitól Tandori Dezsőig. Érdekes volt megfigyelni egy témának számtalan megfogalmazását, kibontását, egyazon természeti képnek ezerféle érzékeltetését.

Ebben a kötetben „a magyar haikunak olyan mesterei szólalnak meg, mint **Szabó Aida**, akinek keleti mélységű, filozofikus hangnemű lírájában a haikuk nemcsak

színekkel telnek meg, hanem még muzsikálnak is: „furyál a szél”...Bölcs tanításaival önmegismerésre, az élet szépségeinek felfedezésére tanít. **Májér József** a humoros haiku mestere, vidám haikui elszórakoztatják az olvasót. A haiku első két sorában nincsen semmi meglepő: „kíváncsi napfény lesi a tó fenekét”. Az utolsó sor megszégyesítése azonban meghökkent: „Csupasz és kerek.” **Kreischer Kornélia** a klasszikus haiku természeti képeit hozza elének, a hagyományosan rímtelen haikuban ragaszkodik a betűrímekhez is: „...párafoszlányok úsznak. / Pöfékel a völgy”. **Móczár Csaba** igazi nagy formaművész, játékos, édesbús humorral teli lírája mindig élvezetet nyújt az olvasónak akkor is, amikor magányát a híres cédrushoz hasonlítja, mely „CsontVÁR(y)BA zárva” remél változást. **Pálfi Ágnes** felpróbálja a rózsaszín szemüveget, hamarosan azonban a sötétet kapja magára. Sorai megdöbbennek, felráznak: „Nem menekülhet, / kinek kezeit másik / örült szorítja.” **Temesi Éva** haikui megértően emberi hangszínt hoznak: „Találkoztunk, és / morogtál. Nem haragszom. / Hiszen kutya vagy.”

A szerelmi líra **Habos László** haikuiban szólal meg a legszebben. A harmónia hangjait halljuk a karácsonyfa láttán is, melyen „gyermekmosoly hintázik, / ezüstös díszén.” (részlet Vihar Judit előszavából)

A magyar nyelvű haikuk után két japánul tanuló / tudó diák, Farkas Norina és Mák Dorka (mindketten a Hunfalvy János Két Tanítási Nyelvű Közgazdasági és Kereskedelmi Szakközépiskola diákjai) saját műfordításukban adták elő a szerzők egy-egy művét. Még így is különleges volt az érzés, hogy nem tudunk japánul. A nyelv zeneisége, egzotikus hangzása megfogta a közönséget.

A könyvet **Mozgainé Palotár Mária** szájjal festő és **Tarnócziné Barabás Irén** illusztrálta.

Az ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK sorozatszerkesztője: Habos László.

Daróci Lajosné
klubvezető

TARTALOM

Versek:

Szabó Imre, Szabó Aida (Jampa drolma)	1
Daróci Attila, Győri Zoltán	2
Gróf Mária, Temesi Éva, Karácsony István	3
Kósa Márta, Pálfi Ágnes, Tiszaörsi Nagy Zoltán	4
Kreischer Kornélia, Májer József	5
Győri Gábor, Petrik István, Rinyai László	6
Habos László, Magyar András, Móczár Csaba	7
Kovács Gábor, Tarnócziné Barabás Irén, Hóvári Zoltán, Fazekas Major Gizella	8
Bozó Patrik, Nagy Sándor, Horváth István, Tilingerné Gerlei Ilona, Ilka Erzsébet	9

Diákírók:

AMIR, Emily C.	10
Szabó Krisztina	11
Óri Eszter	12

Diák illusztrációk:

Vernyik Anett	1
Bányai Réka, Vernyik Orsolya	11

Prózák:

Temesi Éva: Felejthetetlen karácsony,	
Móczár Csaba: November 7-e...	13
Kimmel István: Nyílt levél...	15
Móczár Csaba: Nyílt válaszlevél...	15

Bemutakozás:

Daróci Attila, Győri Zoltán	16
Pálvölgyi Margit, Szepesi János	17

Tanulmány:

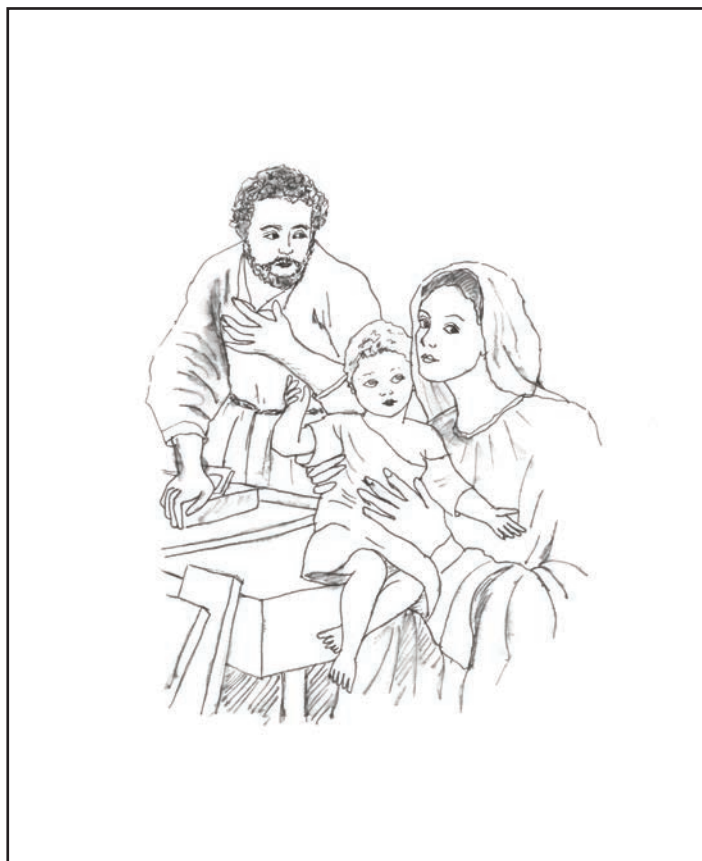
Szabó Aida: Fehérlótusz	14
-------------------------	----

Beszámoló:

IRKA Galéria, Könyvbemutató: Daróci Lajosné	18
Hétszínvirág: Daróci Lajosné	19

Illusztrációk:

Pálvölgyi Margit	5,6,8,14
Szepesi János	3,4,7,9

Minden kedves Olvasójának

kellemes karácsonyi ünnepeket és
szeretettel gazdag,
boldog új esztendőt kíván
az Érdi IRKA irodalmi és kulturális
folyóirat szerkesztősége

a grafikát **Tarnócziné Barabás Irén**
készítette

ÉRDI IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048